ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce**: P. Q. H.,** zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 2. 2004, č. j. 15 Az 388/2003-16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 10. 1. 2003, č. j. OAM-1574/AŘ-2002. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2001, č .j. OAM-5619/VL-10-OL3-2000, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, stěžovatel zejména namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z důvodu, že z něj není seznatelné, jakými právními a skutkovými důvody se žalovaný správní orgán řídil. Stejně tak namítal, že neporozuměl

azylovému řízení, neb nerozumí českému jazyku. Požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

V následném rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem došel obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu); krajský soud neshledal ani naplnění § 13 a § 14 zákona o azylu. K námitce nepřezkoumatelnosti pak krajský soud uvedl, že z rozhodnutí je zřejmé, jakými skutkovými a právními úvahami se žalovaný řídil, a své rozhodnutí podle krajského soudu i náležitě odůvodnil. K námitce týkající se neporozumění azylovému řízení pak krajský soud zejména uvedl, že byl jako účastník azylového řízení náležitě poučen, správní orgán s ním jednal ve vietnamštině, za účasti tlumočníka, vůči němuž stěžovatel nevznesl žádné námitky. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí důvody vymezené v § 103 odst. 1 pod písm. a) a b) s. ř. s. Jmenovitě zejména namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné, protože zjištěný skutkový stav byl nesprávně právně posouzen, a to již ve správním řízení. Dále namítá, že azylovému řízení nerozumí, proto mu řádně neporozuměl, a proto i jeho prvotní výpověď je postavena toliko na ekonomických důvodech a další důvody, mající základ v obavě před pronásledováním, zmínil až později; upozorňoval proto, že krajský soud ani správní soud se nezabývaly jeho námitkami v celé šíři, a to bez ohledu na to, že stěžovatel na tuto, byť subjektivní obavu, upozorňoval. Dále uvedl, že z důvodu, že v zemi původu nejsou dodržována lidská práva obecně, a protože nesouhlasí s tamním polickým systémem, je objektivně vystaven politickému tlaku ze strany tamních úřadů, přičemž tato tvrzení je velmi obtížné prokázat. Stěžovatel dále konstatoval, že se v ČR zcela stabilizoval a považuje ČR za svůj druhý domov. V případě návratu by se dostal do obtížné osobní situace, neb právě pro nesouhlas s tamním politickým systémem bude vystaven diskriminaci a pronásledování.

Navrhoval, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno, a stěžovateli bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém toliko uvedl, že ke kasační stížnosti se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem neshledal.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ani taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem neshledal.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 16. 6. 2001 podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém ve vztahu k souzené věci uvedl, že vlast opustil koncem května 2001, a to z ekonomických důvodů. K důvodům žádosti o azyl výslovně uvedl: „Nesouhlasím s komunistickým režimem a chtěl bych svobodně žít. Ve Vietnamu jsem měl jen malé problémy, ale přesto jsem se rozhodl ze země odejít“. Do Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 25. 10. 2001 pak uvedl, že ze země odcestoval, aby si zajistil lepší život, co se svobody a lidských práv týče. Na navazující otázku, jak osobně pociťoval nesvobodu a nedodržování lidských práv v domovské zemi, pak uvedl: „Žádným způsobem. Má svoboda ani lidská práva tam nebyla porušována“. Dále do označeného Protokolu zejména uvedl, že neměl problémy kvůli politickým názorům, a že uvedl všechny důvody, které ho vedly k odchodu z Vietnamu. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil. Stěžovatel byl rovněž v průběhu pohovoru vyrozuměn o tom, jaké informace, dokumenty má správní orgán k dispozici při posuzování situace v domovské zemi stěžovatele; stěžovatel seznámení s těmito informacemi, dokumenty odmítl, ani je nijak nedoplnil. Stěžovatel poté uvedl, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru ve vietnamském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti

neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ani podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel neprokázal, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu; stejně tak nevyplynuly ani další důvody uvedené v § 13 a § 14 zákona o azylu. Důvody stěžovatelovy žádosti o azyl tak nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 až § 14 zákona o azylu. Stejně tak nejsou dány důvody pro přiznání překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť je zřejmé, že stěžovateli při návratu do země původu nehrozí žádné z nebezpečí uvedených v tomto ustanovení.

Stěžovatel v kasační stížnosti konkretizoval svoje námitky tak, že z důvodu, že nesouhlasí s tamním polickým systémem, byl vystaven politickému tlaku ze strany domovských úřadů, přičemž tato tvrzení je velmi obtížné prokázat, resp. azylovému řízení řádně neporozuměl, a proto i jeho prvotní výpověď je postavena toliko na ekonomických důvodech, a další důvody, mající základ v obavě před pronásledováním, zmínil až později; krajský soud ani správní orgán se tak nezabývaly jeho námitkami v celé šíři. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že v průběhu správního řízení stěžovatel uvedl (viz shrnutí správního spisu), že nesvobodu a nedodržování lidských práv v domovské zemi žádným způsobem na své osobě nepociťoval, resp. uvedl, že jeho svoboda ani lidská práva tam nebyla porušována. Stejně tak uvedl, že neměl problémy kvůli politickým názorům. Nelze tedy správnímu orgánu vytýkat, že se výše uvedenými skutečnostmi nezabýval. Jestliže teprve nyní tvrdí, a to pouze v obecné rovině, že nesouhlasí s politickým systémem ve své vlasti, nelze k této skutečnosti přihlédnout, neboť podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nad rámec je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s názorem krajského soudu, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozsudku, totiž s tím, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení netvrdil důvody, které by nasvědčovaly tomu, že je pronásledován za uplatňování politických práv nebo pro zastávání určitých politických názorů. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že tyto politické důvody odchodu z vlasti ani nijak nespecifikoval, či se ani nepokusil dokázat. V těchto námitkách proto stěžovateli nepřisvědčil.

K podnámitce týkající se neporozumění azylovému řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že při sepisu žádosti o udělení azylu, a stejně tak protokolu o pohovoru, k důvodům žádosti o udělení azylu byl přítomen tlumočník vietnamského jazyka. Stěžovateli byla na závěr pohovoru poskytnuta možnost, aby se s obsahem označeného protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění, této možnosti však nevyužil. Stejně tak na závěr uvedl, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru, a to ve vietnamském jazyce, souhlasí s ním, a nežádá doplnění ani změny. Ani zde proto nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit.

Konečně k tvrzení stěžovatele, že se v ČR zcela stabilizoval a považuje ČR za svůj druhý domov, v případě návratu by se dostal do obtížné osobní situace, neb právě pro nesouhlas s tamním politickým systémem bude vystaven diskriminaci a pronásledování, odkazuje Nejvyšší správní soud nejprve na výše uvedené a doplňuje, že z dokumentů, na základě kterých posuzoval správní orgán otázku vycestování, nevyplynulo, že by v domovské zemi stěžovatele hrozila stěžovateli diskriminace či pronásledování,

přičemž je třeba rovněž uvést, že stěžovatel seznámení s těmito dokumenty odmítl, a žádné jiné, ze kterých by takové skutečnosti vyplývaly, ani nenavrhl.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. března 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu